

חברתי, כשבררררר כלל צועד לצידה כחור יפה תואר, היכול בקלות להיות בנה. לרחל אין ילדים. מי הם הנערים בני ה-20, המתחלפים בתדירות, והמשמשים בנילוויה לרחל, שעברה כבר את יוםיהולדתה ה-40?

לראיון עם העולם הזה באה רחל בלווית גבר יפהתואר ומבוגר יחסית, בן 39, אך נראה צעיר מגילו. זהו וורן וקלר, מחזאי אמריקאי הכותב בעיקר לטלוויזיה. סיפר וורן: „את רחל הכרתי לפני עשר שנים, כשהגעתי עם ידיד לתערוכה שערכה. מאז זה רומן, ידידות, רומן — בכל פעם שאני פוגש בה אני יודע שיחסינו אחרים. אני גם לא יודע איך הם יימשכו.“

אני לא מבין מה מתרגשים בארץ מזה שהיא יוצאת עם צעירים. גם אמו של צ'רצ'יל נישאה לחבר של בנה. הסתובבתי הרבה בעולם ויש רק יחידות סגולה העושות בדיוק את מה שבא להן. רחל אוהבת כל מי שהוא צעיר בנשמה. היא אשה מרתקת ומיוחדת. זה לא בגלל הגוף או הפנים. היא יותר סקסית מאשר יפה. זה מרתק גברים. אני מכיר אותה מכל מיני מקומות, ואף פעם לא ראיתי אותה עושה עיניים לגברים. היא לא צריכה את זה.

אני מקווה שכשאהיה בן 60 עוד נמשך לרוץ האחד אחרי השני.“

בראיון חושפני סיפרה רחל גרא את סיפור חייה לשלומית יריב:

נולדתי כרחל שטיינברג. אני בא ממשפחה בפולין. הוא התחתן, ובאנניה בדרך לארץ הוא הוריד את הפיאות. הוריי היו צעירים חסרי מיקצוע. מאחר שהוריהם היו עשירים, הביאה אמי כנרניה בין השאר מכוונות להקמת בית-חרושת לאיטריות. במאורעות הלך הכול. עברנו לטיבעון

ועד גיל 13 גרתי עם הוריי ואחותי בחדר אחד. אני הפך שוטר במיטרת היישובים. בקושי גמרנו את החודש.

הייתי ילדה טובה. עבדתי כדי לעזור בבית. עבדתי בניקיון בבתים, בלי בושה. את הכסף נתתי להורים. אני אדם חרוץ. אני לא זוכרת את עצמי מתפנקת.

תלמידה הייתי גרועה, וכשהייתי מביאה את התעודה היה אבא אומר: „ממך לא ייצא כלום, אולי תופרת או ספרית. בבית דיברו יידיש. אין לי טענות על ילדות קשה, למרות שהיה לי זוג נעלים אחד ושני בגדים: אחד לשבת ואחד ליום הול.“

מכיוון שהייתי אשה קטנה כבר בגיל 13, בלתי, וכשהגעתי לצבא יצא לי שם של מזויינת עם כל המחנה. האמת היא שהייתי בתולה — מוקפת בגברים אבל לא היה לי אף אחד. בצבא היו לי שני רומנים אך למיטה זה לא הגיע, כי אמי,

ומיוחדת, והיא יותר סקסית מכפי שהיא נראית. וורן, העובד בעיקר לטלוויזיה, הוא בן 39. גיל מבוגר יחסית לצעירים הסובבים אותה. הוא הכיר את רחל בתערוכה לפני 10 שנים.

ההבדל כיסו שנים רחל גרא בחברתו של וורן שאיתו היא מיוודת מזה שנים. לדבריו היא אשה מרתקת

למה התגרשנו. בחיי הנישואין הייתי אג הדומיננטית. לזוג כברא אסור לעבוד ביחד הייתי מספיק חכמה להגיד בכל פעם כשהזכיר את שמי שאת העבודות עשה הוא. תמיד רחפת אותו קדימה. אחרי חמש שנים הנישואין נראו לי אחרת. הוא לא שאל אף פעם מה אני עושה ולא ידע. גם אני לא חקרתי לאן הוא הולך. חשרנות היא תופעה מוכרת. בשביל מה לחיות עם כיעור?

כמו כל האמהות באותה תקופה, דפקה לי את המוח שאני חייבת להיות בתולה לנישואין. אחרי הצבא שיחקתי בתיאטרון. מישהו מהתיאטרון היה הראשון ששכבתי איתו. אני לא זוכרת אותו. היה זה מצדי מעשה שנעשה בהכרה מלאה. מאוחר יותר למדתי בבצלאל, וסיימתי את המכון לאמנות בסמינר אורנים. ב-1959 הכרתי את אלי גרא, בעלי. הוא היה שחקן תיאטרון מחוסר עבודה. עם אלי היו לי הרבה דברים משותפים, שאי אפשר לקחת אותם. הוא היה איש שיחה נפלא, ואפילו בבוקר היה לנו מה לומר. יש לנו אותן האהבות, וזה מה שקשר אותנו. היינו בראש אחד. הערצתי אותו, אבל אף פעם לא אהבתי אותו.

מישחקים בהולנד רחל בחברתם של צעירים מהולנד. לרחל וידידים בכול העולם. היא טוענת שכל מה שנשאר לה לעשות כדי לבקר בעולם זה לנסוע מהאחד לשני. היא לא גרה במלונות. ידידיה גם מתגוררים בדירתה.

מנות קטנות ומרוכזות

תמיד הלכתי עם בני גילי, לא חיפשתי אף פעם אבא. אין לי תסביך כזה, אני לא מחפשת (המשך בעמוד 46)